

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 708/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Advokátska kancelária, L. Novomestského 25, Pezinok, vedené pod sp. zn. Rvp 5177/2015 až sp. zn. Rvp 5184/2015 vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 23 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a v spojení s čl. 2, čl. 3, čl. 5 ods. 1, 3 a 4, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti [REDACTED] vedené pod sp. zn. Rvp 5177/2015 až sp. zn. Rvp 5184/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 5177/2015.

2. Sťažnosti [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 14. apríla 2015 doručené sťažnosti [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 23 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a v spojení s čl. 3, čl. 5 ods. 1, 3 a 4, čl. 6 ods. 1, 2 a 3 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/2009.

Ústavný súd zo sťažností, z ich príloh a doplnení zistil, že sťažovateľ bol v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 52/2009 trestne stíhaný ako obžalovaný pre pokus obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1 k § 221 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona a za zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Uznesením okresného súdu sp. zn. 5 T 52/2009 zo 14. apríla 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 51/2014 z 15. mája 2014 bol vzatý do väzby. Dňa 15. januára 2015 krajský súd uznesením sp. zn. 1 Tos 1/2015 na základe sťažovateľom podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 T 52/2009 zo 4. decembra 2014, ktorým tento zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby, napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a nariadil okamžité prepustenie sťažovateľa z väzby. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že okresný súd aj napriek sťažovateľom uplatnenej námietke zaujatosti vykonával v trestnom konaní procesné úkony bez toho, aby o nej rozhodol, v dôsledku čoho bolo potrebné tieto úkony zopakovať, čím sa sťažovateľova väzba podľa názoru krajského súdu dostala do rozporu s § 76 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého môže väzba trvať len nevyhnutný čas. Dňa 21. apríla 2016 krajský súd rozsudkom sp. zn. 2 To 135/2015 odsudzujúci rozsudok okresného súdu sp. zn. 5 T 52/2009 z 23. marca 2015 zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku a sťažovateľa oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku.

Sťažovateľ v sťažnostiach namieta nezákonnosť väzby od 2. septembra 2014 do 15. januára 2015, poukazujúc aj na dôvody uvedené v uznesení krajského súdu sp. zn. 1 Tos 1/2015 z 15. januára 2015.

Podstatná časť sťažovateľovej argumentácie sa však týka eskorty na pojednávania v iných veciach (každá sťažnosť sa týka inej eskorty v inej veci), v ktorých bol sťažovateľ účastníkom a na ktoré okresný súd vydal súhlas. Sťažovateľ namieta, že v dôsledku skutočnosti, že okresný súd nerozhodol o jeho podanej námietke zaujatosti, nebol oprávnený v žiadnej forme vydávať súhlas na predvádzanie sťažovateľa na pojednávania na okresných súdoch, *«teda predvádzanie spútaním sťažovateľa v putách (ako „zvierat“) za prítomnosti verejnosti pred súdmi, na chodbách súdov a v pojednávacích miestnostiach, kamier»*. Okresný súd je tak podľa sťažovateľa *«zodpovedný za utrpenie, psychické strádanie, neoprávnený zásah do integrity sťažovateľa, morálnu ujmu, ktorá sťažovateľovi vznikla ako dôsledok porušenia jeho základných práv a slobôd, jeho otvorenou a bezbrehou „kriminalizáciou“ a „ponížením“ pred účastníkmi konania v konaniach vedených na okresných súdoch, otvorenou a bezbrehou kriminalizáciou pred verejnosťou na chodbách súdov a v pojednávacích miestnostiach(...) čo malo negatívny dopad na sťažovateľa – človeka, morálne narušenie integrity jeho osobnosti, narušenie profesnej, súkromnej, rodinnej sféry života, a to všetko z dôvodu, že porušovateľ svojvoľne nerešpektoval zásadu primeranosti a zdržanlivosti.»*

Sťažovateľ uvádza, že bol v súvislosti s eskortovaním na pojednávania opakovane podrobený krutému, neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu, v dôsledku čoho sa mu výrazne zhoršil zdravotný stav, pričom tento stav pretrváva aj v čase podania sťažnosti.

Sťažovateľ namieta porušenie práva na slobodu pohybu a pobytu, skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu do jeho súkromného a rodinného života a k neoprávnenému zásahu do jeho práva na nedotknuteľnosť osoby a jeho súkromia, ďalej aj porušenie práva na prezumpciu nevinoty a práva na obhajobu. Poukazuje na to, že nebyť porušení ústavy a Trestného poriadku jeho väzobným stíhaním mohol sa v období od 2. septembra 2014 do 15. januára 2015 *„slobodne dostavovať v tomto období na súdne pojednávania na okresných súdoch“*. V dôsledku toho sa však *„nemohol riadne a efektívne a nerušene*

obhajovať“ – ako dôvody uvádza napr. „*nemožnosť konať pred súdom za rovnakých podmienok ako protistrana, nemožnosť sa pripraviť v primeranej lehote s použitím vlastných listinných dôkazov – spisových materiálov, ktoré nemohol držať vo väzbe*“ či skutočnosť, že „*bol pod sústavným dozorom a psychickým tlakom policajtov ZVJS prítomných v pojednávacích miestnostiach, nemohol sa riadne sústrediť na obsah prejednávanej agendy, bol pod psychickým tlakom (vždy jeden policajt ZVJS stojí nad sťažovateľom v pojednávacej miestnosti...)*“.

Sťažovateľ ďalej v sťažnostiach podrobne opisuje správanie príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže k nemu počas eskorty, namieta, že mu pred ani po eskorte nebolo včas poskytnuté primerané lekárske ošetrenie, hoci o to žiadal, uvádza následky tohto správania na jeho zdraví a poukazuje na to, že v rozhodnom období bolo jeho synovi diagnostikované ohluchnutie, „*pričom sťažovateľ mu nemohol byť ako otec nápomocný pri adaptovaní sa na nové životné podmienky*“, a to napriek tomu, že o tom mal predseda senátu okresného súdu vedomosť.

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. *Základné práva a slobody [REDAKOVANÉ] chránené podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 16 ods. 1, ods. 2, čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5, čl. 19 ods. 1, ods. 2, čl. 23 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení podľa čl. 8 ods. 1, ods. 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a v spojení podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4, čl. 6 ods. 1, ods. 2, čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod č.k. 5T 52/2009 porušené boli.*

2. *[REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadošťačenie v sume 10.000,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.*

3. *[REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 294,08 EUR, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne – advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.*“

V sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 5184/2015 sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto „*rozhodol*“:

1. *Základné práva a slobody [redacted] chránené podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 16 ods. 1, ods. 2, čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5, čl. 19 ods. 1, ods. 2, čl. 23 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení podľa čl. 8 ods. 1, ods. 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a v spojení podľa čl. 2, čl. 3, čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4, čl. 6 ods. 1, ods. 2, čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod č.k. 5T 52/2009 porušené boli.*

2. *[redacted] priznáva finančné zadostučinenie v sume 70.000,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.*

3. *[redacted] priznáva úhradu trov konania v sume 294,08 EUR, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne – advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

K spojeniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

V zmysle § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také konania, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP. S prihliadnutím na právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností, a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

K namietanému porušeniu práv napadnutým postupom okresného súdu

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv a slobôd postupom okresného súdu v trestnej veci sp. zn. 5 T 52/2009 o jeho väzbe, ktorý bol podľa neho v rozpore s Trestným poriadkom aj samotnou ústavou. V tejto časti je sťažnosť neprípustná.

V zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde nie je návrh prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na uznesenie č. k. I. ÚS 372/2015-12 z 26. augusta 2015, ktorým odmietol sťažovateľovu sťažnosť, v ktorej namietal svoju nezákonnú väzbu v tom istom konaní pred okresným súdom. V uvedenom uznesení ústavný súd vzhľadom na to, že „o ochrane sťažovateľom označených práv v súvislosti s napádaným postupom okresného súdu už rozhodol krajský súd, ktorý v tomto smere

zjednal aj sťažovateľom požadovanú nápravu“, odmietol sťažnosť v tejto časti pre nedostatok svojej právomoci.

O dodržaní požiadavky o neodkladnom a urýchlennom rozhodnutí o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby v tom istom konaní pred okresným súdom ústavný súd rozhodoval v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 244/2015, keď nálezom z 2. júla 2015 vyslovil porušenie uvedeného sťažovateľovho práva okresným súdom a priznal mu primerané finančné zadostučinenie.

O namietanej neústavnosti postupu okresného súdu v súvislosti s ponechaním sťažovateľa vo väzbe po 2. septembri 2014 konal ústavný súd aj v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 138/2016, keď sťažnosť uznesením z 11. februára 2016 odmietol pre neprípustnosť z dôvodu, že ochranu ústavným právam efektívne poskytol krajský súd.

Pokiaľ sťažovateľ argumentuje tým, že okresný súd nebol oprávnený v žiadnej forme vydávať súhlas na predvádzanie sťažovateľa na pojednávania na okresných súdoch, a to z dôvodu, že nerozhodol o sťažovateľom podanej námietke zaujatosti, opätovne tým v konečnom dôsledku žiada vyslovenie protiústavnosti jeho väzby, keďže práve v dôsledku jeho nerozhodnutia o podanej námietke zaujatosti bola krajským súdom konštatovaná jej protiústavnosť od 2. septembra 2014, pričom práve z dôvodu jeho väzobného stíhania bol na jednotlivé pojednávania predvádzaný.

Podstatná časť sťažovateľovej argumentácie obsiahnutej v sťažnostiach sa týka opisu zaobchádzania, ktorému bol vystavený v súvislosti s predvádzaním na pojednávania. Okrem iného uvádza, že *«väzenská eskorta zbytočne nechutne a nehumánne nútila sťažovateľa v rozhodný deň (deň pojednávania – deň eskorty) vyzliekať sa pred príslušníkmi ZVJS do naha, nútila sťažovateľa pod hrozbou použitia donucovacích prostriedkov, aby sa predklonil dopredu s vystretými rukami vpred a rozťahnutými nohami, s obuškou mu prehliadala zadnú a prednú časť tela, vydávala pokyn na prezlečenie sa do „civilu“, po prezlečení sa do „civilu“ ho opätovne fyzicky nechutne ohmatávala v rozkroku a rukami nahor – tvárou oproti stene, kontrolovala obsah jeho písomností, ktoré si bral so sebou na pojednávanie. Následne eskorta nasadila sťažovateľovi tesne a bolestivo putá, naložila ho*

do osobného motorového vozidla, previezla na okresný súd, tam ho v putách „odložila“ do zamrežovanej miestnosti súdu, vykrikovala a vyhrážala sa (mávaním obuškom) sťažovateľovi, aby sa nerozprával s inými osobami a väzňami – inak bude po návrate zo súdu disciplinárne potrestaný a daný na 3-5 dní do „diery“ – následne ho predviedla spútaného v putách do pojednávacej miestnosti po chodbách súdu, čo malo za následok neoprávnený zásah do jeho práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti, neľudské zaobchádzanie a poníženie.» Poukazuje na zhoršenie zdravotného stavu, a to v príčinnej súvislosti s týmto správaním a neposkytnutím včasného lekárskeho ošetrovania. V tejto časti je sťažnosť zjavne neopodstatnená.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Sťažovateľ v petite sťažností, rovnako ako aj v odôvodneniach za porušovateľa ním označených práv a slobôd garantovaných ústavou, listinou a dohovorom označuje len okresný súd.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že predvedenie na jednotlivé pojednávania nerealizoval okresný súd. Tento „len“ na základe žiadosti sudcu/sudkyne v iných veciach, v ktorých sťažovateľ vystupoval ako účastník, udelil súhlas na jeho predvedenie. Samotné predvedenie sťažovateľa spadalo do kompetencie Ústavu na výkon väzby [REDAKOVANÉ], ktorý ho realizoval. V dôsledku toho nemožno sťažovateľom uvádzané správanie príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže pri jeho predvádzaní pripísať okresnému súdu.

Navyše ústavný súd poukazuje na § 59 zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, podľa ktorého dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave vykonáva prokurátor podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Tento v § 18

ods. 1 uvádza, že prokurátor dozerá na to, aby v zariadeniach, kde sa vykonáva väzba, boli osoby držané len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu o pozbavení alebo obmedzení osobnej slobody a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy. Ako prostriedok nápravy v týchto prípadoch zákon o prokuratúre upravuje podnet (§ 31 ods. 1) a opakovaný podnet, ktorý vybaví nadriadený prokurátor (§ 34 ods. 4).

Nemožno sa stotožniť ani s argumentom sťažovateľa, že „*nebyť porušení ustanovení § 2 ods. 6, § 32 ods. 2, § 76 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy SR a čl. 5 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd za obvyklého chodu veci v rozhodnom období od 02. 09. 2014 do 15. 01. 2015, tak sťažovateľ mal byť na slobode a mohol sa sám z jeho bydliska slobodne dostavovať v tomto období na súdne pojednávania na okresných súdoch*“. Ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ bol prepustený z väzby nie z dôvodu zániku materiálnych podmienok väzby, ale z dôvodu, že okresný súd aj napriek sťažovateľom uplatnenej námietke zaujatosti vykonával v trestnom konaní procesné úkony vo veci bez toho, aby o nej rozhodol, v dôsledku čoho bolo potrebné tieto úkony zopakovať, čím sa sťažovateľova väzba podľa názoru krajského súdu dostala do rozporu s § 76 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého môže väzba trvať len nevyhnutný čas. To znamená, že aj keby okresný súd rozhodol včas o sťažovateľom vznesenej námietke a až následne realizoval procesné úkony vo veci, nemalo by to priamy vplyv na existenciu a trvanie materiálnych podmienok väzby. Inak povedané, sťažovateľ bol síce z väzby prepustený v dôsledku uvedených pochybení okresného súdu vytýkaných krajským súdom, to však neznamena, že nebyť týchto pochybení by z väzby automaticky prepustený bol.

Ako zjavne neopodstatnený je potrebné odmietnuť aj argument sťažovateľa, že „*sa nemohol riadne a efektívne a nerušene obhajovať (bolo porušené jeho právo rovnosti – nemožnosť konať pred súdom za rovnakých podmienok ako protistrana, nemožnosť sa pripraviť v primeranej lehote s použitím vlastných listinných dôkazov – spisových materiálov, ktoré nemohol držať vo väzbe – cela nie je advokátskou kanceláriou a ani vymedzený priestor – 2,3 m² s malou skrinkou s predpísanou úpravou jej obsahu a uloženia osobných vecí, to neumožňuje(...)) bol pod sústavným dozorom a psychickým tlakom policajtov ZVJS prítomných v pojednávacích miestnostiach, nemohol sa riadne sústrediť na*

obsah prejednávanej agendy, bol pod psychickým tlakom (vždy jeden policajt ZVJS stojí nad sťažovateľom v pojednávacej miestnosti...)“. Podstata uvedenej sťažovateľovej argumentácie v konečnom dôsledku smeruje k tomu, že väzobné stíhanie v konaní pred súdom je už samo osebe (z dôvodov s ním spojených reštrikcií vo vzťahu k obžalovanému) v rozpore s právom na obhajobu a rovnosť zbraní, resp. spravodlivý proces ako taký. Sťažovateľ v tejto časti dostatočne nepoukazuje na konkrétne porušenie všeobecne záväzných právnych predpisov okresným súdom dosahujúce ústavne relevantnú intenzitu v napadnutom konaní, ale skôr poukazuje na to, že väzobné stíhanie mu obhajobu v jeho trestnej veci sťažilo. Krajským súdom a aj ústavným súdom konštatované porušenie ústavy v súvislosti so sťažovateľovou väzbou automaticky neznamená aj porušenie jeho práva na obhajobu či rovnosť zbraní, t. j. nie je tu príčinná súvislosť.

Avšak aj v prípade konkrétnych a vyargumentovaných námietok vzťahujúcich sa na porušenie uvedených práv sťažovateľa okresným súdom v trestnom konaní je nutné poukázať na princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy *in fine*), v zmysle ktorého ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd teda musí sťažnosť odmietnuť aj vtedy, keď pri jej predbežnom prerokovaní zistí, že sa sťažovateľ ochrany základných práv a slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03). V trestnom konaní to umožňuje najmä odvolanie upravené v § 306 a nasl. Trestného poriadku, o ktorom je oprávnený v prípade rozsudku okresného súdu rozhodovať krajský súd.

Berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2016